

TÌM VỀ NỖI NHỚ

* Trường Đình *

- Trái tim chữ nghĩa, trao về Mẹ Cha...

Trời dần tàn. Những hạt nắng rơi muộn, từng hạt ngõ ngang trước áng sương chiều len tới, nhường chỗ cho thời gian lên tiếng gọi từ cơn gió thu tàn và bóng đêm mờ tơ phủ. Đâu đó vài tiếng chim lạc đàn kêu hoang trên đường bay về tổ. Cánh gió lẩn tròn vẫy gọi cho những gì còn lại với tháng ngày. Hôm nay đã gần cuối thu. Lá cây khô đã rụng đầy góc phố. Mưa thật nhiều. Bóng nước đêm ngày giăng mờ khắp ngõ, ướt đẫm những mộ hoang không người thăm viếng.

Tôi vén bước lang thang, lòng nhuộm một màu chiều như những màu hoàng hôn lữ thứ. Trong những buổi chiều dài, những buổi cuối tàn thu, tôi vẫn thường dạo bước theo con đường nhỏ quen thuộc nơi nghĩa trang có những ngôi mộ hoang màu cỏ cháy. Mắt nhìn vẫn lơ bay theo gió. Những chiếc lá rơi đã vàng úa màu trời. Con người có khác nào chiếc lá, tôi vẫn thường tự nhủ thế. Từ đám chồi non, mơn mướt xanh ươm với gió, vui từng ngày nhỏ có những hạt nắng reo, có những cơn mưa rào, có ngọn gió lang thang mơn man trên từng phím lá. Từ những chiều tàn có những hạt sương mờ mơn chỗ nghỉ chân khi bóng đêm về muộn. Những cành lá theo không gian lay động, bay ưu tư theo thời gian gõ cửa từng ngày. Rồi chợt đó, những phút giây ngang trái, đã vội héo dần khi quá tròn dốc tuổi. Ngay giờ, đang cúi mặt già từ những đợt lá xanh non vừa hé nụ, bắt lực buông thân cùng sương gió, bay bay khắp mặt đường như đưa tiễn người phương xa về nơi vô hạn định. Thân phận người là vậy chẳng khác chi. Sự thật cho tất cả mọi hữu thể muôn chiều trên mảnh vũ trụ biến sinh không ngừng nghỉ. Trên giòng loạn biến suy tư, tôi nhớ mông lung từng người, về những người đã đến, về những người đã đi. Lòng tôi nao nao như u uất một điều gì khó tả, như kẻ đang thổ thê chính mình một lời nói cuối: "Vạn thể đã đến với đời ngàn lần và cũng đã già từ đời ra đi vạn kiếp".

Tôi nhớ ngày nào còn trên quê hương. Đẹp tuyệt xanh một màu hoa dại trước dốc bờ tuổi nhỏ ngây ngơ. Tôi đã bước tới một thời mơ mộng đẹp khi còn là đứa học trò khờ. Một chút vót đã qua mà như vẫn còn ngây ngây thoáng. Và giờ đây, tôi nơi xứ ngoại đã gục đầu bỏ lại quê hương.

Tôi đã bỏ xa người Mẹ già ngoài nẻo gió. Tôi đã mò cô quê hương trọn đời còn lại. Tôi giờ đây như kẻ không nhà còn đâu đất đứng để tựa hào quê hương. Mảnh đất quê Cha già quá tuổi. Tiếng hát quê hương thân yêu ngàn thế kỷ. Tôi đã sinh làm người từ trên vết thương quê hương đó, đã nhìn thấy đời từ bàn tay Mẹ đất đưa. Tôi đã bước theo từng bước chân Cha già dần bước, người đã đưa tôi dạo khắp chốn đời, người đã dạy tôi biết bao điều thế nào là cuộc sống, thế nào là kiếp gọi nhân sinh.

Ngày hôm nay, trong buổi chiều tàn thu lất ngất, tôi bước từng bước dài, thật dài, nơi có xứ người nhưng không bóng quê hương. Người Mẹ quê nhà giờ đã mờ khuất dạng. Dáng Cha già đã lướt nẻo tro tàn. Tôi - ngày hôm nay - đâu còn gì lại của sở hữu ngày hôm qua. Tôi như người bất hạnh đã trở mình cô dại, làm kẻ không Mẹ Cha, không đất nước quê hương dung chứa. Tâm tư tôi như đang cố quay bước trở lại để mong tìm về quê cũ, nơi có mưa ngâu đang xối tẩm, nơi có nắng vàng rực cháy reo vang, nơi có người Mẹ hiền đang héo mòn giấc ngủ, nơi có Cha già đã im bóng mộ hoang.

Bây giờ, tôi đã biết, cuộc đời trần ai, diễm phúc đời người, là có được những ngày dài gần Mẹ Cha. Tất cả dưới một mái nhà sum vầy, bữa cơm tối ân cần cho nhau từng tiếng nói, chen chúc gọi mời trên từng nhịp ẩm yêu thương. Thiêng liêng thay một tiếng làm người được đứng tựa hào trên mảnh đất nhỏ quê hương.

Ôi, tiếng Mẹ gọi thật êm đềm, lời Cha nhắn gửi thâm tình nghìn thu. Tất cả những gì từ tiếng nói Mẹ Cha, từ tình thương bao la không bút mực văn tài nào tả xiết. Một tình thương Mẹ, ngàn tình thương Mẹ, bát ngát như đại dương xanh. Một tiếng Mẹ nhắn lòng, ngàn tiếng Mẹ reo vang, ngất cao bờ mây gió trên khắp cùng đời núi thẳm sâu.

Những điều tôi biết là những điều đã biết quá trễ. Như muôn đời, cánh thời gian vẫn gõ cửa, người thân đã đi, tóc đã bạc màu đời. Đã bao năm tôi xa quê nhà, xa đất Mẹ. Người Mẹ già giờ đây đang dặt dờ giấc ngủ đăm chiêu, đang ưu tư mong mỗi ngày về của con trẻ, đang mỗi mòn trông đợi cánh thư xa... Nhưng với tôi, tất cả đã muộn màng một giấc ngủ chiều thu. Đây không thể là điều may mắn mà tôi có thể mơ ước để một lần được trở về nhìn thấy Mẹ. Thời gian đã tung bay. Ngọn thủy triều đã dạt xa như người lữ hành trở về quá trễ. Cơn sóng đã dâng trào như cánh gió đêm đã đổi dạng hình. Người Mẹ già bóng nhỏ giờ đã chìm

trong khói gió mênh mông. Ngày dài và thật buồn là ngày Mẹ đi thật xa. Đêm thật dài âm vang tiếng gió, là ngày Mẹ ra đi, là ngày một người con mất Mẹ, là ngày vũ trụ buồn thế kỷ đã quên trôi.

Tôi thấy bàn tay Mẹ gầy guộc với đời, dáng Mẹ ngồi buồn bên ngọn đèn mờ bóng tối như đợi chờ một ngọn đuốc hồi sinh. Tôi thấy tóc Mẹ trắng xóa cả bầu trời quê nội. Tôi thấy mắt Mẹ già đã ngàn lệ vẫn còn rơi hoài trên nỗi nhớ. Tôi muốn thét gào trong tâm trí mù khơi: "Con thương nhớ Mẹ, con thương nhớ Người, con thương nhớ những gì đã quá trễ, Mẹ ơi..."

Ngày nào đó, tôi còn ngây ngơ rong chạy, Mẹ đã dạy bao điều để con khôn lớn làm người thế gian, để con mở mắt nhìn cuộc đời hoa nở. Đêm nay, tôi khao khát thềm kêu tiếng Mẹ. Tôi mơ ước một lần được gặp Mẹ, dầu chỉ để gặp một lần cuối tiễn Mẹ ra đi. Nhưng nguyện ước con chỉ hình thành trên ký ức. Những sự việc đã qua, thời gian đã chạy, không ai có thể níu về, không ai có thể quay trở ngược. Dầu chỉ trở về một phút giây để nhìn thấy Mẹ, để ôm Mẹ vào lòng, để nói một lời bằng nước mắt: "Mẹ, con nay đã lớn khôn, con nay đã ý thức được thế nào là tình Mẹ". Nhưng giờ đây, tôi đã biết được điều để biết, một cách muộn màng như nước đã trôi sông. Đêm nay, tôi có thể gọi to nghìn lần, có thể thét vỡ không trung, nhưng ai sẽ là người nghe tôi nói, ai sẽ là người Mẹ của tôi. Mãi mãi không có ngày trở lại khi một ngày đã quá trễ trôi qua. Như một kẻ đi xa không kịp trở về thì làm gì có thể tìm thâu được những gì đã mất.

Tất cả như cơn mơ đã vờn trôi sóng nước. Ngọn gió đã bay qua. Thời gian chính nó đã bắt lực kiệt cùng không nắm bắt. Giờ có chăng chỉ mơ suy tư vụn để cố tìm về hư ảo. Còn chăng cũng chỉ mờ vết tưởng trong ký ức về chiều. Một ký ức hoen mi ngập đầy tiếc nuối, trải dài những lớp vỡ đau thương. Hỡi ai hãy trả lời câu hỏi: "Sao mãi đợi chờ chưa lên tiếng tìm về với Mẹ với Cha?".

Người đi rồi, mới biết muộn tiếc thương. Ngày đã qua, mới tìm về niềm nhớ. Khi đang sở hữu một sự vật, không ai ý thức được cái quý báu của nó mà mình đang có, là người Mẹ, là người Cha, là những người thân thương nhất trong cuộc đời. Để rồi, một bóng gió bay qua, một ngọn thời gian tuôn chảy, mọi sự việc đã mờ quá khứ. Phút giây chỉ còn gọi về dĩ vãng bằng đôi mắt tiếc thương. Kiếp sống từ ảo bờ ký ức để quay vòng

trở lại, để chụp bắt hoài công những gì đã mất, thì tất cả chỉ còn là dĩ vãng mênh mang một kiếp đời.

Con tự nhủ với lòng, mãi ngàn lời vẫn âm vang và xót đau trong mưa gió lạnh. Con xin gởi đến Cha làn nước mắt và cỏ hoa vàng từ trái tim và linh hồn cô liêu đang hiu hắt như chụp chờ lịm tắt một đời. Con mong Cha được ấm êm nơi vùng đất mới - vùng đất của bình an trong miền viễn cõi đời vô tận.

Khi Người còn, tôi chẳng ý thức được sự có mặt của Người, chẳng biết nắm bắt phút giây thiêng liêng đó, để nhìn thấy được tình cao cả của Mẹ Cha. Tôi đã không ý thức được lớp bề sự thật ngay trong phút giây thực tại. Để giờ đây, túi hồ cánh gió bay, cửa thời gian đã vỡ, tất cả đã qua như sương rơi thoáng gió. Còn để lại đây đêm nay những lớp vờn ký ức nung xé gan lòng, bởi những buổi tiệc một chuyến tàu đã trở.

Chiều hôm đó, tôi đã rời bỏ quê hương yêu dấu, đã gục mặt cúi đầu ra đi, đã lên tiếng làm kẻ chạy tìm tự do, để lại Mẹ Cha già quạnh quẽ bên bờ vắng. Đêm đó, Mẹ đã nhỏ lệ buồn ly biệt, Cha đã rơi nước mắt chia phôi. Những giây phút bên nhau đã vụt bay như chớp mắt. Ngày chia tay thật ngắn nhưng đêm buồn thật dài trên con tàu ra khơi sóng gió. Tôi thương tiếc chuỗi ngày quá khứ. Tôi như đang cố nắm bắt trở về hoài vọng. Bức tường thời gian như tâm tư đã vỡ, một kẻ hoài công bước lữ tìm về.

Trên từng bước chân phiêu dạt xứ người, trên từng bước chân lãng du cát sỏi, tôi giờ đây với bàn tay bắt lức trước khung trời dĩ vãng chia phôi. Đôi mắt hoài mong như nụ hoa cần héo, không đủ sức dựng lại thời gian. Chỉ còn con tim để gởi trao bao điều tự nhủ theo gió thu chiều, để vươn lớn mình trong sương lạnh, để giăng hạt nhòa trên giòng sông cũ, để tìm về quê hương đã mất một lần. Tôi đang cố truy thặng ký ức nhòa để mong tìm lại dáng Mẹ hiền. Tâm tư như cánh gió chiều nghiệt ngã đang tuôn mình trên khắp mộ hoang, đang cố mỗi tìm về trên những nghĩa trang xanh, những ngôi mộ đầy cỏ dại, để tự hỏi chính mình trong vô vọng: "Ngôi mộ nào là ngôi mộ của Cha yêu? "...

Trái tim là nụ hoa hồng, là tiếng hát mưa ngâu, là món quà nước mắt từ những người con xa xứ xin dâng lên Mẹ Cha. Những nụ hồng đã ngập đầy suối lệ, đã rơi thật nhiều, đã sầu vương muôn đời tự biết rằng quá trễ... mà tôi đây, không phải là kẻ đầu tiên đã thấy được ngọn gió chiều.

Con xin dâng lên Mẹ, con xin dâng lên Cha, những người thân nhất trong cuộc đời mà con đã mất, như quê hương con đã mất một lần. Con xin ca bài ca thống khổ từ lớp người còn bỏ lại sau lưng. Con xin dâng lên Người, tất cả những người Cha đơn côi nơi cổ mộ hoang tàn... Con xin dâng lên Mẹ, tất cả những người Mẹ cô sầu bên khung cửa rêu xanh... Nụ hồng này, ngàn nụ hồng này, từ trái tim và dòng nước mắt, xin dâng lên tất cả Mẹ Cha già đơn côi đang mong mỗi ngày về của đàn con trẻ tha phương xứ ngoại.

Con nguyện thề với lòng: "Mưa còn rơi, gió đêm còn miệt mài, thì mắt đêm không bao giờ khô lệ trong tất cả những phút giây thương nhớ Mẹ Cha già". Con như cơn gió xưa nhớ về quê nhà đang nghìn trùng nghiệt ngã trước những khổ đau cuộc đời mà thế kỷ đã buông rơi không tiếng nói.

Con mong cầu với trăng sao, con nguyện cầu với mây gió, con mong ước tháng ngày những nụ hồng vẫn tươi nở trên tất cả những gì sinh biến từ vũ trụ này. Tất cả và tất cả sẽ là những người bạn đời đem nguồn vui đến cho Mẹ Cha, cho tất cả những người Mẹ và những người Cha đã khuất bóng đơn côi ngàn thế kỷ. Tất cả những niềm vui sẽ có là chiếc khăn tay lau khô lệ, là con tàu ra khơi đưa người về cội gió, về chốn xa có sức ấm tình người. Con, hai tay dâng Mẹ Cha nụ hồng, từ trái tim và linh hồn đang chết tất, xin Mẹ Cha hãy ấm êm nơi vùng đất mới, vùng đất của bình an và vô kỷ. Nơi đó, từng đêm, sẽ có những người con nguyện cầu. Nơi đó, sẽ có tiếng trăng reo bên tai Mẹ lời ca thiết tha. Nơi đó, sẽ có gió sương về với Cha, như niềm vui trong những ngày dài con trẻ còn chạy đùa thơ dại. Và nơi đó, sẽ có tiếng hát muôn đời của những người con viễn xứ, như món quà ru đêm ngủ... theo thời gian tuôn chảy mãi không ngừng...

Mưa rơi

Sóng vỗ trong lòng

Người ơi, có nhớ giòng sông quê nhà

Thu vàng

Lá úa

Sầu ca

Bóng chiều mưa lũ

Mẹ già quạnh hiu

*Gió về
Chốn cũ tiêu điều
Sương đêm giá lạnh
Chim kêu gọi đàn
Người ơi, bến nước sâu tang
Thương con chim nhỏ lạc đàn bơ vơ*

*Mồ xanh
Cỏ lạnh màu trời
Mẹ về
Trong gió
Hạt thơ vỡ ngàn
Trăng tàn xuân đến muộn màng
Quê Cha, nỗi nhớ
Lệ tràn cổ hương*

*Người xưa
Cảnh cũ
Hài sương
Mẹ ơi, mưa đã sâu vương tơ trời
Xót xa biển lệ đầy vơi
Bài thơ gửi lại
Ngàn lời ân sâu*

*Chim về tắm giọt nắng sâu
Mẹ ơi, Mẹ đã hương đầu biệt ly... (*)*

Trường Đình - UK, sương mù già 2018

(*) Chim Về Tắm Giọt Nắng Sâu

nhạc: Nguyễn Ái Hoa ; thơ: Trường Đình
tiếng hát: Thùy Dương; hòa âm: Võ Công Diên
www.youtube.com/watch?v=r8gGwj3ZYdc

